

[kisvárdai.lapok]

XII. évfolyam 5. szám – 2010. június 23., szerda

„Jó fesztiválhoz
pénz kell.”

Marossy Géza

„Jó, ha érti a kritikusan, amit néz, és nem utolsósorban azt is, amit ír. Idegesítő, hogy egyesek megírják a véleményüket bizonyos iskolai mércékre alapozva, akár negatívat is, mert az előadás nem olyan, ahogyan őket tanították, ezen felül érteni meg nem képesek.”

Urbán András

[komment]

Szűcs Kati a moderátorokról

– *Hogyan alakult idén a beszélgető-partnerek meghívása?*

– Kezdetben vannak a vágyak és remények. Aztán vagy teljesülnek ezek, vagy nem. A cél az, hogy olyan emberek indítsák el ezeket a beszélgetéseket, akiknek az észrevételei izgalmasak, fontosak lehetnek. De iszonyatosan elfoglalt mindenki. A színművészeti egyetemeken/főiskolákon ilyenkorra esnek a vizsgaelőadások. Emiatt nem tud eljönni például Ascher Tamás – ő kétszer volt már itt, jól érezte magát, és nagyon hasznosak voltak ezek a beszélgetések számunkra. Megtudtam, hogy POSZT-válogatóként érkezni fog Vekerdy Tamás. Komoly szaktekintély a maga területén, s arra gondoltam, milyen érdekes lenne az ő aspektusából hallani véleményt. Nem is csalódtam a várakozásomban. Béres Attilát tehetséges rendezőnek gondolom, azért kértem fel, mert egy különleges nézőpontot jeleníthet meg: Marosvásárhelyen lett színész, a rendezői diplomáját azonban már Budapesten szerezte. Upor Lászlót eredetileg a *Rosencrantz* (egy elmaradt előadás) vitájára akartam meghívni – nemrégiben jelent meg könyve Stoppardról –, de örömemre több napos részvételre is vállalkozott. Zsótér Sándor részvétele sem kizárt.

– *Sejted-e az okát, hogy az idei beszélgetések ennyire meghittek; barátságosabbak a korábbiaknál?*

– Nyolc éve erre törekszem. Benne van a tapasztalat, bizonyára. Lehetőséges ok, hogy a beszélgető-teret végre sikerült úgy kialakítani, ahogy mindig is szerettem volna. Körbe rakták a székeket, s közelebb tudtam hozni egymáshoz a résztvevőket. Mindig hangsúlyozom, fontosak ugyan a beszélgetésindító személyek, ám csak gondolatébresztőként. Úgy látszik, a választott térforma inspirálja a jelenlévőket.

bt

[reflekt]

Két félidő a humorról

Lovak az ablakban

Felfűjt szerző-e Matei Vișniec? Epigon? Blöffnök? Egyre abszurdabb korban élünk, annyi Godot futkároz köröttünk, hogy menekülünk, ha meg akar szólítani valamelyik. Egyszer-használatos darabok az abszurdok. Elsőre meglepnek, aztán kiderül: nincs tartalmi mélység a furfang mögött.

Az Aradi Kamaraszínház előadása kapcsán jutottak ilyesféle eredményre a szakmai beszélgetésen. Egy viszonylag új társulat mutatkozott be.

Vezetőjétől megtudtuk, hogy 1953-ban Aradról Temesvárra helyezték át a színházat, s 2007-ben határozták el az újraalakítást. Fontos feladatuknak tekintik a közönségépítést, szeretnék, ha a lakosságot nem fertőznék meg idegen hahnbrigádok. Tudják, hogy az általuk választott színházi

nyelv kevesek anyanyelve. Az előadás a Pécsi Harmadik Színházzal koprodukcióban jött létre, s döbbenet tapasztalták, mekkora értetlenséggel fogadja játékokat a POSZT városának népe.

Pedig jól nyomon követhető előadást láttak, pontos és szép színészi játékkal – mondták szinte egybehangzóan a hozzászólók –, igaz, román stílusban rendezve. Valaki abban látta az értetlenség okát, hogy a férfi iránti alázatra termelt balkáni nőtípus miféleképpen ismeretlen, nincs hova kötni önsanyargató heroizmusát. Vándor Évának viszont bejött: szerinte nagyszerű volt az előadás, s tudott hivatkozni a visszahívó vastapsokra is.

Mauzóleum

Költői kérdéssel kezdte vitaindítóját Béres Attila rendező: „miért nem, ha igen”. Parti Nagy Lajos Jolánjától (Ibusár) kölcsönözte a mondatot, s arra vonatkoztatta, hogy a váradiak előadásában minden együtt volt a sikerhez – a darab, a színészek, a rendező és a jelmezek –, mégis kielégítetlen maradt a publikum.

A hiánymagyarázatok részint a poétika fellegeibe röpítettek: a Katona József Színház ikonná vált előadását követve, naturalistán kell-e játszani a darabot, vagy költőibb, szürreálisabb hangütés kívántatik? Nem Parti

Nagy nyelvét beszélik a színészek – hangzott el –, hanem a szótagoló nagyváradi.

A válogató szerint otthon nagyszerű volt az előadás. Az igazgató ígérte, nem szegik kedvüket a bírálatok. Keresik a módját, hogyan reprodukálhatók fesztiválok, turnékon is az otthoni sikerek. A darab szerzőjének maradéktalanul tetszett...

Balogh Tibor

[fókusz]

Az a fránya cselló

És a csellóval mi legyen? – Székelyudvarhely

Az abszurd drámák erős lehetőséget kínálnak a metaforikus olvasatra. Ám ha a rendező nem kérdéseket vet fel, hanem talál egy megfejtést, és diadalittasan magasba emeli, a néző már a jegytépésnél leteheti a lantot: leketanulásra fizetett be. Ezzel a preconcepcióval futottam neki Zakariás Zalán rendezésének, miután elolvastam a rendező előadáshoz írt eszmefuttatását a művészet meggyilkolásáról. Az előadás – jó ízléssel, tehetséggel kezelt humora által – részben lebontotta ezt.

Izgalmas, hogy a sokértelmű helyzetet, amiben egy csellóművész halálra idegesíti a környezetében várakozókat, az előadás mindennapi egyszerű valóságként (is) kezeli. Ül a sarokban valaki, aki megállás nélkül muzsikál, és legyen művészetszerető vagy sem, de az ember agya egy idő után széthasad ettől.

Az elrajzoltág különböző fokán álló karakterek közül Jankovics Anna energiadús játéka ragadja meg nézői figyelmet, és dinamikusan rendezi át a három szereplő közti szövetséges vagy ellenséges viszonyokat. Remekül lehet mulatni az apró em-

beri játszmaikon, a színészi bravúrokon, felvillanásokon, gesztusokon.

Ugyanakkor mégis hiányérzetet szült bennem az, hogy a dráma abszurd

jellegeből eredő kihívásra nem érkezett valódi rendezői válasz.

Nagy elánnal indul az előadás, ám hamar megtorpan, és a kezdetben frappáns ötletek külső, formai megoldásaivá válnak egy ritmusproblémának. (Ilyen az idő múlását jelző felgyorsított jelenet, ami harmadszori visszatérésekor egyszer már megfejtett – és tovább nem fejlődő – jelzés, nem több pusztá betétnél.) A statikus alaphelyzet, a léthelyzetként értett várakozás kifejtése mintha nem engedné, hogy a drámai történet ívét – az egyre elszabadultabbá, fenyegetőbbé váló örületet, amely oda torkollik, hogy a három szereplő önkívületi állapotban meggyilkolja a zenészt – felépítse az előadás. Nem tudom, mi az oka. Talán az, hogy a rendezés elsősorban a dráma jelentéséből indult ki, és ez a jelentés a játék folyamán egyre inkább kiüresíti önmagát. Mindenesetre arra a gondra, hogy mi legyen a csellóval, a végén nem jut eszünkbe semmi emelkedett. Megoldják a kellékesek.

anikó

[fiatal.nyugtalan]

Nemrég jártam Amerikában. Nagy kérdésem, hogyan tudnám itthon kamatoztatni azt a magas szintű profizmust, azt a minden új ötlet és kísérletezési szándék iránti nyitottságot, amit ott tapasztaltam. A felkészültségüktől és szervezethezességüktől mi fényévekre vagyunk. Volt ott egy kisebb egyetemi rendezésem, azt mondták rá, nagyon kelet-európai...

Az egyiptomi közeg pedig... az ottani színházi szakma és közönség nagyon őszinte és nyitott, mert még gyerekcipőben járnak a színházai hagyományokat illetően. Valahol e két szélsőség között helyezkedünk el mi, ha csak földrajzilag is nézzük, az extrémek közötti langymelegben.

Sok jó darabot hoztam haza, és csak gyűjtöm őket a zsebemben, mert nem kellene senkinek. Nem csak a nézőknek nem kell az új, de a szakmának sem, ez az ijesztő. Ezért kell elmenni, máshol dolgozni. Csak nehéz azután visszatérni az otthoni közegbe.

Nyáron lesz egy projektünk, amit nagyon várok. Görögországban készítettünk egy előadást (munkacíme: Windows), amit télen mutatunk be Egyiptomban. Improvizáción alapuló próbafolyamatunk lesz, a szöveg nagy része már megvan. A csapat nemzetközi, mindenféle országból lesznek ott színészek, videó- és fényszakember, zeneszerző, táncos-koreográfus meg én.

Nyáron lesz még egy rádiójáték-udvarhelyi és csiki színesekkel. Lefordítottam néhány Vişniec-darabot, mert meg szeretnék rendezni egy párat; kötet lesz belőlük. Emellett egyetemi tanársegéd vagyok és írom a doktorim. De legszívesebben rendezek.

patkó éva

[fiatal.nyugtalan]

Most egy Pirandello-darabon dolgozom a nagyváradi színháznál, októberben lesz a bemutatója, aztán rendezek otthon Szentgyörgyön, Udvarhelyen és talán Csíkban. Mindig másképp készülök az előadásokra. Ahol másodjára rendezek, ott lazább hangulatban tudok nekiállni dolgozni. Nem döntök el mindent előre, mert színházat csinálni – csapatmunka. A színész-rendező viszonyban mindenben át kell tudni esni, veszekedésen, vitán, szkeptikus megkérdőjelezésen, ahhoz, hogy közös alkotás tudjon létrejönni. De közben felgyűlnek bennem olyan ötletek, amiket az erdélyi színházakban nem tudok megvalósítani. Ezt fájó szívvel mondom. Nem csak a technikai felszereltség vagy a körülmények miatt. Egyszerűen nem tudok hova menni egy-két előadásötlettel, mert nincs olyan nézőréteg, akiknek ez szólna. Itthon nem látok reményt radikális változásra. Túl sok kompromisszumot kell kötnöm, amikor egy előadást megrendezek, egy idő után a kompromisszumok ellenem fordulnak, és mérges leszek önmagamra, hogy miért teszem ezt. De egyet tudok: akkor élek igazán, amikor színházzal foglalkozom.

zalán

[fókusz]

Idétlen és bölcs bolondok

Figaro házassága – Sepsiszentgyörgy

Rokonszenvesen kibíráhatatlan előadás. Vagy utálatosan szórakoztató. Pár perccel a kezdés után Figaro gyűrűk helyett piros bohóccorokat vesz elő maga és menyasszonya számára – nyilván hogy az ártatlanabb nézők is (akik addig talán

nem vették volna észre) rájöjjenek, hogy Beaumarchais történetét ezúttal bohóctréfák sorozataként fogják előadni. Amivel nem is lenne semmi baj, ha a bohóckodás nem lenne kifejezetten kurta műfaj. Öt percig remek. Aztán kezd idegesítő lenni. Minél jobb, annál rosszabb. Márpedig a sepsiszentgyörgyi előadás nagyon jó. Legalábbis színészi minőség dolgában. Diószegi Attila hatalmasan gyermeketeg Almoviva, Pál-Ferenczi Gyöngyi affektáltan együgyű grófné, Szalma Hajnalka Zsuzsijának idétlenkedésében is okosság van, Nagy Alfréd Kömény Móra jámbor okosságát alakítja át A csodából bohóc Figaro együgyű ravaszkodásává. Dávid Attila-Péter alkata ellenében fogalmazza meg Chérubin kamasz éretlenségét, Kolcsár

József Baziliót kétes nemi orientációjú cigányzenésszé formálja, Márton Lóránt lófogú lovászként buzgólkodja túl megbízatását. Csiki Csaba díszlete nagyvonalúan, de kissé ormóttanul jelzi a helyszíneket, György Eszter jelmezei erős segítséget nyújtanak a veszettül eltúlzott komikumhoz. Marcelinát és a hozzá kapcsolódó valamennyi bonyodalmat leamputálják a darabról, a leegyszerűsített játékmód nem viselne el még ekkora terhet. Az egyféle stílust mindenki másként, de ugyanolyan perfekten műveli. A kavalkád roppant színes, de éppen tarkasága okán válik egyre fárasztóbbá, olykor monotonná. Idővel megszokható. Van persze, akit magával ragad és sodor ez a szándékolatlan idétlenkedő humor, de azért hiányzik mögüle a lényegi feszültség, a lüktető változatosság. Igazán jó akkor lesz, amikor a játék vége felé emberi hangok keverednek belé. Amikor kibukkannak az általános stílus alól az emberi vonások, érzelmek, amikor kiderül: a bohóckodás, az idétlenkedés egyfajta társadalmi szerepjáték. Amikor fölismerhetjük, hogy a Zakariás Zalán rendezésében nagy alapossággal, ötletességgel végigvitt játék nem idiótákat, hanem idióta magatartásmintákat ábrázol. A kötelező idiotizmus mögött is emberi arcok rejtőznek. A befejezéskor, a kötelező, de egyúttal ironikusan leleplező boldog kibontakozás közepe a bohóccorok jelentése is megváltozik. A kezdetben általános stílusjel érzésekkel, némi bölcsességgel telítődik. Az idióta bolondok csaknem bölcs bolondokká lesznek.

Zappe László

[fókusz]

Liliom-tiprásLiliom – Csíki Játékszín

(Becsületes csíki székelly lévén irtóztam attól, hogy hazámfiáról írjak. Rám sózták. Ez van.)

Szünetben és előadás után borzalmasan lesújtó kritikák röpködtek a színház 50 méteres körzetében. Egyáltalán nem könnyítette meg a dolgom. Nekem sem tetszett. Ma nem. Amikor először láttam, sem tetszett túlzottan, de akkor egy elég stabil, pozitívba hajló véleménnyel távoztam (hajnali 3kor) a színházból. Tudom, hogy az „otthon jobb volt” című kisregény nem kifogás, de enyhítő körülménynek talán megteszi.

Az előadás terét kinyújtották az itteni színpad méreteire. Rossz ötlet volt. A színészek végeláthatatlanul trappoltak fel és alá. Sok volt a fáziskésés és az üres pillanat. Kényszeresen be akarták tölteni a teret fizikailag és akusztikailag,

emiatt olyan löketet kaptak, hogy szinte tomboltak a színpadon: csapkodták egymást, rohagáltak, kiabáltak, borogattak. Ebből sajnos keveset láttunk. Egy szót se szólnék, ha indokolt lenne a már zavaró alulvilágítás, de csak maszatolásnak látom. Álcázni akarja a rendetlenséget. A díszlet vacak, értelmetlen, bezavar a temérdek kellék, túltengenek a lézengő figurák. A kivetített fotók meg felháborítóan szájbarágósak.

A Liliom nagyon erős darab. Titka az árnyalt és sokszínű karakterekben rejlik. A színészek játéka nem győz meg. Nyoma sincs az ellentmondásos, emberi alakoknak, helyette durván sarkított, egyoldalú szereplőket látunk (azaz nem látunk, mert sötét van). A rendezés mindent elmond a színészekkel, ahelyett, hogy eljátszanák. Lövésünk sincs, hogy Liliom valójában szereti Julikát, egész addig, míg az égi rendőrkapitány el nem mondja. A rendező a dráma érzékletes jeleneteit pornóvá vagy fölöslegesen

agresszívvá degradálja. A kártyázó jelenetnek sincs tétje egyik szereplő részéről sem. Ficsúrban nincs meg az az izgalmas kettősség, amit a darab kínál. Nem tudok hinni benne, ugyanúgy, ahogy Liliom durva érzéstelenségében és külsőségeiben, és Muskátné megalapozatlan, idegesítő szenvedéseiben sem. Mari meg Hugó karaktere összeáll, de nem illenek a többi közé. Juli egyszerű. Ma ő győzött meg leginkább a naiv együgyűségével. Őt legalább értjük. A hab a tortán a Lujzát játszó lány, aki amellet, hogy nem tud beszélni, még a haját is kivasalta. Ha már bevállalja egy produkció, hogy képzetlen színésszel dolgozik, igényesen tegye. Ne hagyja, hogy ez is a rovására menjen (van ezen kívül is elég baja). Molnár Liliomja az egyik legszebb színdarab. Ma este fel volt „dobálva” a színpadra. Kár.

(U. i.: Amúgy nagyon szeretlek titeket, jó? Ugye azért még hazamehetek?...)

[komment]

Orson Welles után Victor Ioan Frunză is mintha rádiójátékként rendezte volna meg Molnár Ferenc Liliomját. De lehet, hogy csak túl messze ültem az ötletes színpadi vurstlitól; amit a vásári fényképész vakuvilantásai sem világítottak be eléggé.

A hangsúlyos díszletelemként szolgáló – lepedőkre vetített, régiesített – fotókkal illusztrált történetmesélés hű az írott szöveghez. Mégse tudom/érezem meg, milyen is ez a Liliom. Lumpen, csábító, önmagát sem szerető. Mitől szereti őt mégis minden nő? Talán mert olyan jóképű. Sajnos arcokat is csak a portréfotókon látni. A viszonyok és az érzelmi kifejezések elvesztek a ligeti sötétben.

barsi

Még mit mutattatok volna meg szívesen Kisvárdán?

Veress Albert: Az Átváltozás című mozgásszínházi előadást, mert eltér attól a profiltól, ami rólunk a köztudatban él. Jó lenne, ha szélesebb körben tudnák rólunk, hogy vannak színeink.

Dálnoky Csilla: Számomra ebben az évadban ez volt a legizgalmasabb feladat.

Fekete Bernadetta: A Harsányi Zsolt által rendezett Nagykuttyákat is érdemes lett volna megmutatni, mert karakterében más, mint amit rólunk a szakma felületesen általánosít.

Parászka Miklós: A fentiekén kívül szívesen megmutattam volna az Imádok férjhez menni, A halhatatlan herceg, a Szentivánéji álom és a Naftalin című produkciókat, vagyis az évadot.

demKata

[komment]

← Mivel küzdöttetek meg nehezen az évadban, és mit csináltok jövőre jobban, mint idén?

Parászka Miklós: Nem nehéz kitalálni: a begyűrűző gazdasági válsággal, a karcsúsodó költségvetéssel küzdöttünk a legtöbbet. Ennek ellenére a jövő évad első felében több bemutatót kell tartanunk, hogy még többet játszassunk a legjobb idényben.

Veress Albert: Jövőre majd az eddiginél is jobban REMÉLEM, hogy egyre több jó rendezővel hoz össze a sors.

Kozma Attila: Jövőre nem kötök hülye szerződéseket. Az ember mindig tanul. Már majdnem két éve szabadúszó vagyok, egyre jobban értem a szerződéskötések taktikáját és egyre ravaszodom. (*sátáni kacaj*)

Benedek Ágnes: Nem volt küzdelem a szó szoros értelmében, de a legnagyobb feladat a Julika volt számomra a *Liliomban*. És, hogy jövőre? Mindent jobban akar csinálni az ember. Ez csak természetes.

Fekete Bernadetta: Azt szeretném jobban csinálni, amit sehol sem tanítanak igazán: hogy egy színész hogyan menedzselje saját magát. Tényleg úgy hangzik, mint egy idézet a *Topdogs*-ból, de jó lenne, ha a színész is sokkal nagyobb mértékben dönthetne a saját szakmai életéről. Egy színház keretén belül és nem csak. Hogy tehessen lépéseket a karrierje érdekében, és ez legyen természetes.

„Szépen dolgoztak.” →

Nánay

[fókusz]

Túlélési felkészítő

Ismered a Tejutat? – Váróterem Projekt, Kolozsvár

Több (kritikus) szem többet lát alapon az előadásról négy szerkesztőségi tag beszélgetett.

1. a szerkesztettségről

anikó: Hiányoltam az előadásból a dramaturgi munkát. Sokat tudott volna segíteni a néző figyelmének vezetésében – így valóságos rejtvényfejtő igyekezett

kellett a jelenetek összerakásához, a befektetett energia meg nem mindig térült meg. Kevesebb és részletesebben kidolgozott jelenet a színészi munkát is koncentráltabbá tehetné.

nóra: Én egyetlen szálát veszítettem el csupán – az elmebeteg által írt darabét. Azóta sem tudom, végig azt játsszák-e, vagy csupán bizonyos helyeken – ha igen, hol, mikor? Az volt az érzésem, hogy az amúgy követhető alaptörténetet a jelenetezés, a többszintűség elbonyolította.

anikó: A különböző fikciós szinteket sokkal markánsabban el lehetett volna különíteni – ezzel nem egyértelműséget várok el, csak több támpontot.

2. a történetről

zsandr: A történet vázaltszerűsége nekem elégnek bizonyult. Sokkal fontosabb,

hogy az előadás el tudott emelkedni, nem ragadt le a földön.

nóra: Ez abból adódhatott, hogy nem lineáris történetmeséléssel állunk szemben, hanem sok hasonló tematikájú jelenettel. Amikor rájöttem, konkrétan mi a közös ezekben a történetecskékből, akkor „emelkedett el” az előadás.

demKata: Számomra a halottnak nyilvánított fiú megírt élettörténetét mondja el az előadás – ez is hangzik az egyik vetített részben. Kérdés, hogy mikor ki játssza el ezt a történetet...

3. a színészi játékról

anikó: Hiányoltam a játék önreflexivitását. Számos olyan pillanat volt, amikor beindulhatott volna. A néző számára is nagyon felszabadító tud lenni, ha éreztetik vele, színházban van. Pl. a legelején, amikor elkezdik olvasni a páciens által írt drámát – számtalan ki-belépési játéklehetőség kihasználatlanul marad.

nóra: A két hullamosó játéka is egészen különböző. Csepei Zsolt természetes, Vetési Nándor viszont kicsit modoros. Hasonlóak kellene legyenek mindketten – lazábbak, de kidolgozottabbak.

4. a vetítésekről

anikó: a film nagyon jó lehetőség, kár, hogy nem volt elég markáns a nyelve. Tetszett a doku-dráma-szerűség, az önvallomás-jelleg – ebből kicsit kilógott a Visky Andris tábornokos vallomása, azt sokkal szerepszerűbbnek éreztem a többi civil megnyilatkozásnál.

Végezetül mindannyian hangsúlyozottan pozitívnak tartottuk a tényt, hogy egy kolozsvári végzős színészi évfolyam fejében megfordult egy társulat alapításának ötlete. Külön jó, hogy az ötlet ezúttal meg is valósult.

nóra

[re.publikum]

Intenzív terápia

Ismerős színházi alkotókkal találkozni egy fesztiválon – nem kunszt. De ismerős *nézőekkel*... Vincze Anikó (foglalkozása szerint fogorvos) és Kollár Tibor (elmeorvos) évek óta rendszeresen felbukkan a magyar fesztiválokon. Kétlakiak, Szegeden és Budapesten élnek. Nyári programjukat és szabadidejüket a fesztiválok köré szervezik, s ha már ott vannak, az összes előadáson és az összes szakmai megbeszélésen részt vesznek.

Szerették volna, ha jelenlétük feltűnésmentes marad, a **kisvárdai.lapok** azonban leleplezte inkognitójukat.

„Körülbelül tizenhárom évvel ezelőtt vettünk részt az első színházi fesztiválon, Szegeden, akkor fedeztük fel a lehetőséget, hogy ennyire intenzíven lehet színházi élményben részesülni. Kisvárdára hat-hét éve csatlakoztunk be, ezen kívül a POSZT-ra és a DESZKÁ-ra is eljárunk. Más a befogadóképességem akkor, ha csak erről szól az élet, mint ha egy ledolgozott nap után ülök a nézőtéren.” (Anikó)

„Már eléggé jól ismerjük a színházakat, az alkotókat, de alapvetően kívülállók vagyunk.” (Tibor)

„Gondolkodtunk, hogy hány előadás fogadható be úgy, hogy még frissek és mindig kíváncsiak tudjunk maradni. Rájöttem, hogy szeretem a túladagolást, egy idő után univerzális befogadó-állapotba kerülök. Ha már terápia, akkor legyen intenzív.” (Tibor)

„A színházban az átalakulást szeretem a legjobban, szeretem közelről nézni az előadásokat, továbbá ugyanazt a darabot több feldolgozásban is megnézi, érdekelnek az eltérő szemléletmódok.” (Anikó)

„Egy fesztiválon mindig lehet figyelni a közeget, számomra érdekesek az alkotók, mint emberek. Itt lemérhető, hogy az az átváltozás, amit Anikó említett, honnan hová halad, ez majdnem olyan érdekes, mint az előadás, már csak azért is, mert ez a világ teljesen más, mint amiben én egyébként élek.” (Tibor)

„Anikó szereti megfejteni, megérteni az előadásokat, nagy szellemi erőfeszítést visz bele, én viszont hajlamos vagyok húsz perc után feladni, ha valami miatt távoli tőlem az, amit látok. Ő a profi, én vagyok az amatőr néző.” (Tibor)

„Nem ismerkedtünk meg, nem kerültünk kapcsolatba szakmabeliekkel, eléggé zárkózott típusúak vagyunk. Általában ketten aprólékosan megbeszéljük az élményeinket. Én amúgy is szociális interakcióból élek, a civil életben nem keresem feltétlenül ezeket.” (Tibor)

Kedvenc előadások a közelmúltból: Anikó a szabadkaiak *Gézagyerek* előadását öt-hat alkalommal is megnézte, Tibor számára az *Urbi et orbi* (Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház) volt meghatározó élmény.

[lánc.kérd]

Nánay István →

Szkárossy Zsuzsa:

Mikor fogod kialudni magad?

Volt egy POSZTom, ott három órát aludtam, itt úgyszintén. Akiről biztosan tudom, hogy keveset alszik, az a Szűcs Kati. Ha 27-én hazaérek, két napig ki sem kelek az ágyból.

Szkárossy Zsuzsa →

Köllő Kata: Te mennyit alszol?

Nem látom értelmét annak, hogy alvással töltssem az időt, amikor itt az ember mindent felfedezhet, beszélgethet. Én kevésbé sörözök, de borozni azt fogok. Szerencsére van vörösbőr.

Köllő Kata → Pálffy

Tibor: Mondj valamit, ami szerinted költői.

Minden költői, hogyha valamilyen szinten idézőjelbe van téve.

Pálffy Tibor → Nyakó

Béla: Lesz-e jövőre wireless a kultúrház környékén?

Következő évben szerzünk egyet, elsősorban neked. Majd kiírjuk, hogy 'Pálffy Tibor Wi-Fi projekt'.

márta

[mai.program]

- 11:00 **Szakmai megbeszélés**
Művészetek Háza
- 14:00 Kai Hensel: Klamm háborúja
Nagyvárad Állami Színház
Szigligeti Társulat
Művészetek Háza, 3. sz. oktatóterem
- 15:30 Mezei-Pálfi-Szőke-Brestyánszki:
Safe Hause
(versenyprogram)
Szabadkai Népszínház
Rákóczi-terem
- 17:30 Gianina Cărbunariu: Mady-baby
Temesvári Csiky Gergely Állami Színház
Indulás a Művészetek Háza parkolójából
- 18:00 A. P. Csehov: Három nővér
(versenyprogram)
Komáromi Jókai Színház
Művészetek Háza
- 21:00 Gianina Cărbunariu: Mady-baby
Temesvári Csiky Gergely Állami Színház
Indulás a Művészetek Háza parkolójából
- 21:00 Dés-Nemes-Böhm-Horváth-
Korcsmáros:
Valahol Európában
Thália Színház, Kassa
Várszínpad

[egy.bogban]

Keresd meg a főszereplő asszonyt. Ha nem írsz, legalább lássuk.

Keresd meg Gianina Cărbunariut. Már ha rajta van.

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
Csepei Zsolt, Demeter Kata, Fazakas Márta,
Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szh.hu

Keresd meg Dávid Pétert.

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város
Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon: Jankovics Anna, Hadnagy László
(És a csellóval mi legyen?), Benedek Ágnes
(Liliom), Nagy Alfréd (Figaro házassága)